

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος

Συνδρομή έτησια : 'Εν 'Αθήναις, φρ. 10, εν εκτ' επαρχίαις φρ. 12, εν τη άλλοδαπή φρ. 20. — ΑΙ συνδρομαί 29 Νοεμβρίου 1881
 άρχονται από 1 Ιανουαρίου εκάστου έτους και είνε έτησια — Γραφείον τής Διευθύνσεως: 'Οδός Σταδίου, 6

ΕΙΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

[Κατά τὸ γαλλικόν].

Α'

Ἦτο ἀληθὴς ποντικός, ἀλλὰ ποντικός ἀνθρώ-
 πινος ὁ Δίκ.

Ἀνάγκη δὲ πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ μάθῃ ὁ ἀ-
 ναγνώστης, ὅτι ἐν τῇ Νέᾳ Ὀρλεανίᾳ, ὅπου ἔζη ὁ
 μικρὸς ἡμῶν ἥρωας, ποντικοὶ καλοῦνται οἱ μικροὶ
 πλάνητες, οἵτινες, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας ἀπο-
 ζῶντες, οἰκαιοποιοῦνται πᾶν ὅ,τι κατορθοῦσι ν'
 ἀρπάσωσιν ἢ νὰ υποκλέψωσιν ἐκ τῶν ὀψοπωλείων
 ἢ τῶν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας φορτίων· ἀληθεὶς ἀν-
 θρώπινος ποντικοὶ, παρὰ πάντων διωκόμενοι, καὶ
 ἄσυλον αὐτῶν ἔχοντες, ὡς οἱ τῶν οἰκῶν ποντι-
 κοὶ, πᾶσαν σκοτεινὴν τρώγλην.

Ὁ Δίκ, ἦτοι Ῥιχάρδος, ἦτο παῖς δωδεκαέτης,
 διαφυγὼν μέχρι τοῦδε, ἄγνωστον πῶς, τοὺς τρεῖς
 τούτους φοβεροὺς Ἡρώδας τῶν μεγάλων πόλεων:
 τὴν γυμνότητα, τὴν πείναν καὶ τὸν τύφον. Ἡ-
 ξευρεν ὅτι ἐκαλεῖτο Δίκ, ἠγνόει ὅμως τίς εἶχε
 βαπτίσει αὐτὸν, καὶ οὐδὲ κἂν ἐνθυμεῖτο ἂν εἶχε
 ποτε πατέρα, μητέρα ἢ καὶ τροφόν.

Μόνη του ἐνδυμασία ἦτο γκριὰ τις κυανῆ πε-
 ρισκελίς, ἀνηρτημένη ἀπὸ τῶν ὤμων του διὰ πα-
 ραδόξου συνδυασμοῦ σχοινίων καὶ τελαμώνων· χι-
 τῶνιον ἐξ ἀποτριπτοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, καὶ
 πῖλος μαλακυνθεὶς ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ φαίδς ἐκ
 τῆς ρυπαρίας. Περιποδίων ἢ σανδαλίων οὐδὲ ἴ-
 χνος. Μείζων τις γυμνότης καὶ ἐν λουτροῦν ἤθε-
 λον ἴσως ἀποκαλύψει τὰ εὐτονα μέλη τοῦ μει-
 ρακίου, ὅπερ ἢ γυμναστικὴ ἠδύνατο νὰ μορφώσῃ
 ἀθλητὴν. Ἄλλ' ὁ Δίκ οὔτε εἰς σχολεῖον, οὔτε
 εἰς γυμναστήριον εἶχε ποτε φοιτήσῃ. Εἶχεν ὀφθαλ-
 μοὺς ζωηροὺς καὶ νοήμονας, ὑπὸ ἠθικὴν δ' ἐπο-
 ψιν τὴν σχετικὴν ἐκείνην τοῦ μικροῦ κλέπτου
 ἀθωότητα, εἰς θν οὐδεὶς ποτε εἶχεν εἶπει ὅτι εἶνε
 κακὸν ἢ κλοπῆ, καὶ ὅστις, ἐκ τῆς ἰδίας του μό-
 νης πείρας ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν πρέπει τίς κλέπτω
 νὰ συλλαμβάνηται. Χάρις εἰς τὴν πείραν ταύτην
 ἦτο δυσχερέστατον νὰ συλληφθῇ ὁ Δίκ.

Λυποῦμαι λέγων, ὅτι ὁ ἥρωας μου ἦτο μικρὸς
 κλέπτης. Ἀνάγκη ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι οὐδὲν
 ἄλλο ἐπραττεν ἢ ὅ,τι πράττει πᾶν νεαρὸν ζῶον,
 ὑπὲρ τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ἀγωνιζόμενον. Ὁ Δίκ
 συνεμορφοῦτο πρὸς τὸν νόμον τῆς φύσεως, ὑφαι-
 ρῶν ἐκ τινος πίθου τεμάχιον σακχάρως, δράκα

βαμβακίου ἐκ τινος δέματος, ἢ τεμάχιον σχοι-
 νίου ἐκ τῶν ἀρμένων πλοίου, κ' ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρατ-
 τε κατὰ δίκαιον, ὡς νομίζει τοῦτο ὁ ῥαμφοκο-
 πῶν κεράσιον κόσσυφος ἢ ὁ τρωγαλίζων δαυκίον
 λαγωγός. Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ τὸν ἐφόβιζεν ὅ-
 σον φοβίζει ὁ κηπουρὸς τὸν κόσσυφον ἢ τὸν λα-
 γῶν.

Ἡ ἀποβάθρα, ἢν ἐλαφυραγῶγει ὁ Δίκ, παρεκ-
 τείνεται πέραν τῆς ὁδοῦ Ζάκσων, ὅπου προσορμί-
 ζονται τὰ ἀγγλικὰ ἀτμόπλοια. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν
 σχετιζόμεθα μετ' αὐτοῦ, ὑπῆρξε πάντῃ ἀγονος
 διὰ τὸν νεαρὸν ποντικόν. Ἡ θήρα του ἦτο ἀτυ-
 χῆς, αὐτὸς δὲ τοῦναντίον κατέστη θήραμα, ἀνα-
 καλυφθεὶς μεταξὺ δύο δεμάτων βάμβακος. Οἱ ναῦ-
 ται τῆς Ἀμυγρίτης τὸν γρονθοκοποῦσι, τὸν κα-
 ταπατοῦσι, καὶ ριπαρίζουσιν αὐτὸν πρὸς ἀλλήλους
 ὡς τόπιον. Ἐκαστος αὐτῶν τὸν φιλοδωρεῖ διὰ
 μιᾶς ὕβρεως ἢ δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος, καὶ ὁ
 ταλαίπωρος ποντικὸς ἀρχίζει ἀληθῶς νὰ βαρύνε-
 ται αὐτὴν τὴν διασκεδάσιν, ὅτε μελιγία τις φω-
 νῆ, ὑπὸ εἰλικρινοῦς ἐμπνεομένη ἀγανακτήσεως, ἀ-
 νακραζέει·

— Τί ἐντροπῆ, νὰ κακομεταχειρίζεσθε τοιου-
 τοτρόπως ἓνα πτωχὸ παιδί!

Ἡ φωνὴ αὕτη εἶνε φωνὴ γυναικῆς, φερούσης
 κομφὴν ἐκ μουσελίνης ἐσθῆτα. Ὡραίας τὴν μορ-
 φὴν καὶ τὸ ἀνάστημα, περιβεβλημένης δὲ πᾶσαν
 τὴν χάριν, ἢν δύναται νὰ προσθήσῃ ἢ ἐνδυμασία
 εἰς τὴν γυναικεῖαν καλλονήν. Ἀπὸ τῶν κομφῶν
 αὐτῆς ὑποδημάτων, ἄτινα ἀναδεικνύουσι τοὺς μι-
 κροὺς καὶ εὐμόρφους τῆς πόδας μέχρι τῶν μετα-
 ξωδῶν βοστρύχων τῆς κόμης της, οὗς κυμαίνει
 θωπευτικῶς προσπνέουσα ἢ αὔρα, πᾶν τὸ κατ'
 αὐτὴν φέρει τὸν τύπον τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς καλ-
 λαισθησίας. Εὐρίσκετο κάτω τῆς ἀναβάθρας, ἥτις
 ἔφερεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἀτμοκίνητον, ὅτε ἀκού-
 σασα τὰς κραυγὰς τοῦ καταδιωκόμενου ποντι-
 κοῦ, ἐπεστράφη καὶ ἀνέκραξε·

— Τί ἐντροπῆ, νὰ κακομεταχειρίζεσθε τοιου-
 τοτρόπως ἓνα πτωχὸ παιδί! Σὰς παρακαλῶ, πλοῖ-
 αρχε, διατάξατε νὰ τὸ ἀφήσουν ἡσυχον.

Ὁ πλοίαρχος Γιλβέρτης, ὅστις ἐξένιζε τὴν ἡ-
 μέραν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ πλοίου του τὴν ὥραίαν κυ-
 ρίαν, ἢν καὶ ὠδήγει διὰ τοῦ βραχίονός του, ἀνε-
 φώνησεν ἐπίσης·

— Αἱ! εἰσεῖς! Ἀφήστε τὸ παιδί, καὶ κυτ-
 τάξετε τὴν δουλειάν σας. Καλλίτερα νὰ ξεφορ-

τώντες μπάλλαις παρὰ νὰ κυνηγᾶτε ποντικούς.

Ὁ Δίκ, ὅστις δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγῃ τοὺς δημίους του, ἐμιμήθη τὸν ἀκανθόχοιρον, καὶ προσεκολληθῆ εἰς ἓν δέμα βάμβακος, προσπαθήσας ὅσον ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ ἑαυτὸν εἰς σφαίραν. Οὐδόλως δὲ σπεύδει νὰ ἐγερθῆ, διότι ὁ ἔχθρος φαίνεται ἔτι, καὶ οὐδεμίαν ἔχει ὄρεξιν νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν.

— Τὸ ἐπλήγωσαν! ἐφώνησεν ἡ κυρία, καὶ καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐγερθῆ τὸ πτωχόν!

Πρὶν ἢ δέ τις παρεμβῆ, πλησιάζει εἰς τὸ παιδίον, ὅπερ, συνταραχθὲν ἐκ τοῦ ἀσυνήθους φαινομένου, οὐδὲ σκέπτεται κἄν πλέον νὰ φύγῃ, καὶ πίπτει ἐκτάδην κατὰ γῆς. Βλέπουσα ἡ κυρία, ὅτι ἔχει ἄρτια καὶ σῶα τὰ μέλη του, μειδιᾷ πρὸς τὸ θέαμα τῆς μορφῆς του. Ῥιφθείς ὁ Δίκ δι' ἑνὸς λακτίσματος ἐπὶ σωρείαν ἀνθρώκων, ἔχει μέλαν τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος· σφενδονισθεὶς δὲ δι' ἑνὸς γρόνθου εἰς πίσθον πετρελαίου, ἔχει κιτρινωπὸν τὸ ἕτερον ἥμισυ, καὶ εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα, τό τε κίτρινον καὶ τὸ μέλαν, ἐπαυθεὶ λευκὸς βάμβακος χνοῦς. Ὁ Δίκ διαστέλλει ἐκπληκτος τὰ ὄμματα, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε εὐρέθη πλησίον κυρίας, καὶ ἄγνοε τί μέλλει νὰ συμβῆ.

— Ἐλα, σήκω! τῷ λέγει ὁ πλοίαρχος· μὴ φοβῆσαι.

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ σηκωθῆς; ἐρωτᾷ ἡ κυρία.

Καὶ τὸν ἐγγίζει διὰ τῆς χειρὸς της — τοιοῦτον θαυμάσιον πρᾶγμα οὐδέποτε εἶδεν ὁ Δίκ — χειρὸς μικρᾶς, καλυπτομένης διὰ λευκῆς χειροῖδος, ἥτις ἀπολήγουσα εἰς παρυφὴν ἐκ τριχάπτου, ὑπέφαινε περαιτέρω τὴν ῥοδόχρουν ἐπιδερμίδα τοῦ ἄκρου βραχίονος. ὦ! ποτέ του ὁ Δίκ δὲν εἶδε τοιοῦτον θέαμα! οὐδέποτε ἠσθάνθη τοιαύτην γλυκεῖαν ἐπαυθὴν! οὐδέποτε ὠμίλησέ τις πρὸς αὐτὸν τοσοῦτον τρυφερά.

— Ποῦ εἶμαι! λέγει καθ' ἑαυτὸν, καὶ θεωρεῖ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας.

Ἄλλ' ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἐκεῖνου εἶνε δι' αὐτὸν ἀκατάληπτος.

Εἶδε πολλάκις τὴν ὀργὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῶν διωκόντων αὐτὸν, εἶδε τὸν θρίαμβον ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ὡσάντις τὸν συνελάμβανον, εἶδε τὴν περιφρόνησιν πολλάκις, ἰδίως τὴν περιφρόνησιν. Τὸν οἶκτον ὅμως οὐδέποτε εἶδε, καὶ ἠγνόει τί ἔστιν οἶκτος.

Νὰ φύγῃ τοῦ εἶνε ἀδύνατον πλέον. Ἡ κυρία, ὁ συνοδεύων αὐτὴν κύριος, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἀποτελοῦσιν ἡμικύκλιον περὶ αὐτὸν· ὅπισθὲν τοῦ δὲ κεῖται τὸ δέμα τοῦ βάμβακος, πρὸς ὃ εἶχε καταφύγει, ἵνα προφυλαχθῆ κατὰ τῶν ναυτῶν. Μένει λοιπὸν ἀκίνητος, ὑπὸ τὴν βασκαίνειαν πάντοτε τῆς παραδόξου ἐκεῖνης ἐκφράσεως, ἥτις καὶ τὸν ταράττει καὶ τὸν μαγεύει σιναμά. Ἄλλ' αἴφνης ἀδυναμία τις καὶ ὑπνηλότης τοῦ κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς.

— Θὰ λιποθυμήσῃ! λέγει ἡ κυρία. Καλὰ τὸ

ὑπέθεσα, ὅτι εἶνε πληγωμένος. Κυττάξτε πῶς τρέχει τὸ αἷμά του.

Καὶ ἀληθῶς τὸ αἷμά του ἔρρεε διὰ τῆς χειροῖδος τοῦ βρακώδους χιτῶνός του, ἀπὸ ἀμυχῆς τινος, ἢν προὔξενησεν ἦλος καρφωθεὶς ὀλίγον ὑπερᾶνω τοῦ ἀγκῶνός του.

— Μὴ κυττάξτε, κυρία! Αὐστειν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Θὰ διατάξω τὸρα εὐθὺς νὰ τοῦ τὸ δέσουν.

— Αἶ, ἐσεῖς! ἐφώνησε πρὸς τινὰς ναύτας, πάρετε τὸ παιδί ἐπάνω, καὶ παρακαλέσατε τὸν ἱατρὸν ἐκ μέρους μου νὰ βάλῃ κἄτι τι εἰς τὴν πληγὴν του.

Ὁ Δίκ θὰ ἤθελεν ἴσως νὰ ἀντιστῆ· ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε· τὸν μετέφεραν ἐπομένως εἰς τὸ πλοῖον, ψυθιρίζοντα ἀσθενῶς:

— Μὰ δὲν σᾶς ἔκαμα τίποτε!

Μικρὸν πρόγευμα ἐκ κρύων φαγητῶν παρατίθεται ὑπὸ σκηνῆν ἐν μέσῳ τοῦ καταστρώματος· παρακάθηνται δ' εἰς αὐτὸ καὶ δύο ἄλλαι κυριαὶ μετὰ τῶν συνοδεύοντων αὐτὰς κυρίων. Ἀλλὰ τὸ πρόγευμα ἀναβάλλεται μετὰ μικρὸν ὑπὸ τῆς ἐμφανίσεως ἀνδρῶν τινῶν ἐκ τοῦ πληρώματος, κομιζόντων κιβώτια τετράγωνα, χαμηλὰ καὶ βαρέα, ἅτινα ἠχοῦσι μεταλλικῶς ἐνῶ καταβιβάζονται εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου διὰ καταπακτῆς ἀνοιγομένης ὑπ' αὐτὴν σχεδὸν τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος.

— Μεξικανικὰ τάλληρα! εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Μεγάλῃ ποσότητι! παρτήρησεν ἡ κυρία.

— Ὅχι ὅσα ὑποθέτετε, ἀλλὰ μεγάλη ὀπωσδήποτε. Κάθε κιβώτιον περιέχει δύο χιλιάδας τάλληρα, καὶ εἶνε δεκατέσσαρα κιβώτια. Δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Μάνσφελδ;

Ὁ ἐρωτηθεὶς ἀξιωματικὸς ἀπαντᾷ καταφατικῶς.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἔπιον ἤδη τὸ πρῶτον ποτήριον καμπανίτου, ὅτε ὁ ἱατρὸς προσέρχεται εἰς τὴν τράπεζαν.

— Αἶ, πῶς εἶνε ὁ ἀσθενής σας; ἐρωτᾷ ὁ πλοίαρχος.

— Δαμπρά! ποτέ του δὲν ἦτον καλλίτερα, ἀλλ' ὀλίγον ἀδύνατος, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρὸς.

— Τὸ ταλαίπωρον! λέγει ἡ κυρία στενάζουσα· δὲν ἠμπορεῖ νὰ φάγῃ τίποτε;

— Ἡμποροῦσε νὰ πάρῃ κἄτι τι, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρὸς, λαμβάνων τεμάχιον χοιρομηρίου — δι' ἑαυτόν.

— Πλοίαρχε, ἤθελα νὰ τοῦ δώσωμεν κἄτι νὰ φάγῃ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην ἐκφράζει ἡ κυρία, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος ἀδυνατεῖ ν' ἀρνηθῆ εἰς τοὺς μέλανάς της ὀφθαλμούς. Ἐρχεται δὲ μετ' ὀλίγον ὁ πρῶτος, ἄγων τὸν Δίκ, ὅστις φαίνεται νῦν ἡσυχώτερος καὶ σχεδὸν πιστεύων ὅτι δὲν τὸν περιπαίξουσι πλέον.

— Πῶς σὲ λέγουν, μικρὸς; ἐρωτᾷ ἡ κυρία.

— Δίκ.

- Πεινάς, Δίκ;
- Λιγάκι...
- Μόνον λιγάκι;
- "Όπως τὸ λέγει σημαίνει πολὺ, παρατηρεῖ ὁ πλοίαρχος.

Ἡ κυρία λαμβάνει πινάκιον καὶ πληροῖ αὐτὸ ψητοῦ ἐρνιθίου, ἄρτου, ἐμβάμματος, φυλλάδος καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων, προσθέτουσα δὲ περόνιον καὶ μαχαίριον δίδει αὐτὰ εἰς τὸν Δίκ.

Ἄλλὰ περόνιον καὶ μαχαίριον εἶνε πάντῃ ἀχρηστώτα εἰς αὐτόν. Ὁ Δίκ κάθηται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ τρώγει διὰ τῶν δέκα του δακτύλων, ὡς ἔτρωγεν ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἀδάμ. Τρώγει πάντα ταχέως καὶ ἀναμιξι, χωρὶς τινος οἰασθήποτε γαστρονομικῆς τάξεως, εἶτα δὲ ἀναπνέει ἐκ βάθους τῶν πνευμόνων του, καὶ τὰ βλέμματα του λέγουσι σαφῶς καὶ ἀνυποκρίτως: Ἄκόμη! — Ἡ αὐτὴ χεὶρ πληροῖ καὶ πάλιν τὸ πινάκιον, ὁ δὲ Δίκ τρώγει συγχρόνως καὶ θαυμάζει τὴν λευκὴν ἐκείνην καὶ ὠραίαν χεῖρα, γυμνὴν ἤδη τοῦ χειροκτίου της, καὶ πλήρη στιλβόντων δακτυλίων.

— Διατί ἄρα γε, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ Δίκ, κάμουν ἐδῶ ὅλοι ὅ,τι λέγει ἡ ὠραία κυρία; Δίδει ἄρα γε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὴ ἡ κυρία τόσον ὠραία πράγματα;

Τὸ πινάκιόν του πληροῦται καὶ ἐκ τρίτου, ὁ δὲ Δίκ ἐξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὀρεξέως.

— Ἄν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου παιδί μου, τῷ λέγει ὁ ἱατρός, θὰ ἐφύλαττα κἄτι καὶ δι' αὐρίον.

— Τί ἀνόητα ὁποῦ θὰ ἔκαμνες! ἀπαντᾷ ὁ Δίκ. Θὰ σ' ἐπιαναν οἱ μεγάλοι καὶ θὰ σοῦ τᾶ-τρωγαν ὡς ποῦ νὰ ᾤησ' ἀμήν! Τόρα ποῦ ἔχω τρώγω ὅσο ἔχω, καὶ αὐριο πάλι ἔχει ὁ Θεός.

Ἡ φιλοσοφία αὕτη κινεῖ εἰς γέλωτα τοὺς συνδαιτυμόνας τοῦ πλοίαρχου, καὶ ἡ κυρία ἐρωτᾷ τὸν ἱατρὸν ἂν ὁ Δίκ ἤμπορεῖ νὰ πῆ ἓν ποτήριον καμπανίτου.

— Ὡ, βεβαίως, κυρία μου' ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι θὰ προτιμᾷ ἓν ποτήριον ῥῶμι.

— Ῥῶμι! ἀναφωνεῖ ἡ κυρία. Παιδί μὲν δώδεκα ἐτῶν;

— Δοκιμάσατέ τον, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρός.

Τὸν δοκιμάζουν, καὶ ὁ Δίκ καταπίνει τὸ ῥῶμι του μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Ὁραῖο πρᾶγμα! λέγει περιλείγων τὰ χεῖλη του.

Ἄλλὰ τὸ κατόρθωμά του τοῦτο ἐλαττοῖ κἄπως τὴν συμπάθειαν τῆς κυρίας, καὶ ὁ Δίκ ἀναχωρεῖ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τι ἄλλο παρ' αὐτῆς.

— Εὐγέ σου! φωνεῖ πρὸς αὐτόν ὁ πλοίαρχος. Φεύγεις χωρὶς κἂν νὰ εἴπῃς: εὐχαριστῶ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ.

— Ὅχι ἐμε, ὅχι τὴν κυρίαν πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία, ἐξ ὅλης μου καρδίας.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ πρῶται φιλόφρονες λέξεις, ἃς ἐπρόφερεν ὁ Δίκ. Κύριος οἶδε ποῦ τὰς εἶχε μάθει.

B'

Οἱ δαιτυμόνες ἔμειναν ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς ἑκτης ὥρας, καὶ εἶχον ἤδη ἐντελῶς λησμονήσει τὸν ποντικόν, ὅτε ἀπεχαιρέτισαν τὸν πλοίαρχον. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ κυρία ἄουστεν διήρηχτο τὴν κρηπίδα, εἶδεν αὐτὸν προστρέχοντα πρὸς μεγίστην τοῦ συνοδοῦ της δυσαρέσκειαν.

— Τὸν ἀγαπᾷς, κυρία; ἠρώτησεν ὁ ποντικὸς δακτυλοδεικτῶν τὸ ἀμρόπλιον.

— Τὸν πλοίαρχον Γιλβέρτην;

— Ναί' εἶν' ἐρωμένος σου;

— Ἐλα, πῆγαινε, παληόπαιδο! φωνεῖ ἀγανακτῶν ὁ κύριος.

— Ἄφησέ τον, Φρειδερίκε, σὲ παρακαλῶ. — Ὅχι, Δικ, εἶμαι ὑπανδρευμένη' ἰδοὺ ὁ σύζυγός μου' ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Γιλβέρτης εἶνε στενός φίλος μας. Ἐταξίδευσσα μαζί του ἄλλοτε ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, καὶ μ' ἔκαμα χιλίας περιποιήσεις ὅταν ἤμουν ἀσθενής.

— Λοιπὸν θὰ λυπηθῆς πολὺ, ἂν πάθῃ τίποτε;

— Βέβαια' ὅποιος καὶ ἂν πάθῃ, θὰ λυπηθῶ.

— Κ' ἐγὼ ἂν πάθω;

— Καὶ σὺ, παιδί μου, ἐννοεῖται... — Ἄχ, Φρειδερίκε, κῦτταξε πόσον εὐκρινῆς εἶνε ἡ εὐγνωμοσύνη του! Νὰ τοῦ δώσω μερικὰ ἀπὸ τὰ παλαιὰ φορέματα τοῦ Τσάρλη; — Ἐχω κ' ἐγὼ ἓνα παιδάκι τοῦ ἀναστήματός σου, ἐξακολουθεῖ ἡ κυρία, στρεφόμενη πρὸς τὸν Δικ, καὶ βλέπουσα ὅτι συνήνεσεν ὁ σύζυγός της.

— Τρώγει πουλί τὸ παιδί σου;

— Τρώγει.

— Καθημέραν;

— Ὅχι καθημέραν, ἀπαντᾷ ἡ κυρία μειδιῶσα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἀπήγαγον τὸν Δικ εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου πολλὰ ἔτι ἄλλα θαυμάσια ἔμελλον νὰ τὸν ἐκπλήξωσιν. Ἀπαντᾷ ἐκεῖ τὸν μικρὸν Τσάρλη, καὶ ἀναβαίνει μετὰ τῆς κυρίας εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου τὰ ἐπαγγελθέντα φορέματα καλύπτουσιν ἐπὶ στιγμὴν τὰ ῥάκη του, πρὸς δοκιμὴν. Θαυμάζει τὴν διὰ μεταξωτοῦ ἐφαπλώματος κεκαλυμμένην κλίνην, τὰ διὰ τριχάπτων κεκοσμημένα προσκεφάλαια, τὸ ἀπὸ τῶν στύλων τῆς κλίνης ἀνηρηγμένον λεπτοῦφές κωνωπέσιον, τὸν μαλακὸν τάπητα, τὰ χρυσάλλινα καὶ χρυσὰ σκεῦῃ τοῦ κομμωτηρίου καὶ μυρία ἄλλα κομψὰ μικρολογήματα ἐν μέσῳ μυροβόλου ἀτμοσφαιρας. Ἄν ὁ Δικ εἶχεν ἀκούσει διηγήσεις περὶ κόσμου μαγικοῦ, ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι εἰς τοιοῦτον κόσμον αἴφνης μετηνέχθη. Ἄλλ' ὁ Δικ οὐδὲν οὐδέποτε ἤκουσε περὶ κόσμου μαγικοῦ, περὶ γοήτων, γιγάντων, νάννων καὶ ὄλων ἐκεινῶν τῶν μυθολογικῶν ὄντων, ἅτινα δορυφοροῦσι συνήθως τὰς ὠραίας ἡγεμονίδας καὶ τοὺς νεωτάτους βασιλόπαιδας.

Τὸ μόνον καὶ σπάνιον γοήτευμα, ὅπερ εἶχε συναντήσει ὁ Δικ εἰς τότε, ἦτο χάλκινον νόμισμα, πίπτον ἀπὸ τοῦ θυλακίου οἰνόφλυγός τινος, ἐξερχόμενου τοῦ καπηλείου.

Περὶφέρει κύκλῳ τὰ ἐκθαμβὰ βλέμματά του, κ' αἰσθάνεται εἶδος ἐντροπῆς, ἀναγνωρίζων τὴν μικρὰν βραχέδνυτον του μορφήν, κατοπτριζομένην εἰς τὰς ὕλους τῶν θυρῶν.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ φορέσω τώρα; ἐρωτᾷ δειλὸς, ἐνῶ ἡ κυρία ἀπαρτίζει δι' αὐτὸν δύο ὀλοκλήρους ἐνδυμασίας ἐκ φορεμάτων τοῦ Τσαρλή.

— Καλλίτερα νὰ περιμείνης αὔριον, ἀπαντᾷ ἡ κυρία. Ἐλα πάλιν αὔριον ἐδῶ κατὰ τὰς δέκα, καὶ κατὶ θὰ γείνη διὰ σέ.

Ἐοικε ὁ Δικ ὑπακοῦει, ἀλλ' ὑπακοῦει ἄκων· ἀπέρχεται δὲ φέρων δέμα φορεμάτων ὑπὸ μάλῃς καὶ ἤμιτι τάλληρον ἐν τῷ βαλαντίῳ του. Μόλις ὅμως ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ θύρα τῆς οἰκίας, καὶ ἀφυπνίζεται ἐν αὐτῷ ἡ ἔμφυτος ὀργὴ τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς δραπετεύσεως. Καταβιβάζει τὸν μαλακὸν του πῖλον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τρέπεται δρομαῖος εἰς φυγήν.

Παρὰ τὴν φλιάν τοῦ γωνιαίου καπηλείου ἀστυνομικὸς τις κλητῆρ διαλέγεται μετὰ πολλῆς οικειότητος πρὸς γνώρισμόν του κλέπτην.

Πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν κλέπτου τὸ κάλλιστον ἀστυνομικὸν ὄργανον εἶνε πάντοτε εἰς ἄλλος κλέπτης· τὸ ἀξίωμα δὲ τοῦτο ἐφαρμόζει πιστῶς ἡ δημοτικὴ ἀστυνομία τῆς Νέας Ὁρλεανίας. Ἀλλὰ καὶ οὕτω σπανίως συλλαμβάνεται ὁ κλέπτης, διότι οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἀσχολοῦνται συνήθως, κατ' ἀπαίτησιν τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἰς οὓς ὀφείλουσι τὰς θέσεις των, εἰς ἄγρην ψηροφόρων μᾶλλον ἢ κλεπτῶν.

Οὐχ ἦττον ὁ κλητῆρ ἐκεῖνος, μετ' ἄφθονον πόσιν βρακίου καὶ ἱκανὴν πολιτικὴν ὀμιλίαν, συναισθάνεται, φαίνεται, σοβαρώτερον τὰ καθήκοντά του, καὶ βλέπων αἰφνης τὸν πορτικόν μας ἐξερχόμενον λαθραίως τοῦ οἴκου τοῦ Κ. Ἄουστεν, καὶ φέροντα δέμα ὑπὸ μάλῃς, ἀνακράζει:

— ὦ, ὦ! καλὸ κυνήγι! Κλέπτης! πιάσε τον! Καὶ καταδιώκει τὸν φυγάδα, πυροβολῶν διὰ τοῦ πολυρότου του.

Ἡ βολὴ ἀποτυγχάνει, ἀλλ' ὁ Δικ, μὴ ὑποθέτων ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποτύχη ἡ δευτέρα βολὴ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, παραδίδεται, συλλαμβάνεται καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὸν ἐγγύτερον ἀστυνομικὸν σταθμόν.

Γ'.

Ἐοικε ὁ πλοίαρχος Γιλβέρτης διήγαγε τὴν ἐσπέραν ὅλην ἐν τῇ πόλει, καὶ περὶ τὴν ἐνδεκάτην μόλις ὥραν ἐπανέρχεται ἐν τῷ πλοίῳ του.

— Σὰς ἀναγγέλλω μὲ λύπην μου, κυβερνήτα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ὑπὸ πλοίαρχος, ὅτι οἱ περισσότεροι ναῦται ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηρὰν χωρὶς ἄδειαν.

Ἐοικε ὁ κυβερνήτης ὑποὶ τοὺς ὤμους καὶ ἐρωτᾷ:

— Ποῖος εἶνε τῆς ὑπηρεσίας;

— Ὁ Κ. Ἀνδρέας.

— Καλέσατε τὸν κ. Ἀνδρέαν· τί σημαίνει αὐτό; προσθέτει ὁ πλοίαρχος δυσηρεστημένος.

— Δὲν εἶνε σφάλμα μου, κυβερνήτα, ἀπαντᾷ ὁ κληθεὶς. Δὲν καταβαίνουν ἀπὸ τὴν κλίμακα, ἀλλ' ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, καὶ ἀναβαίνουν ὕστερα εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὰς δοκοὺς τῆς προκυμαίας· ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐμποδίσωμεν.

Ἐοικε ὁ πλοίαρχος γνωρίζει τὴν Νέαν Ὁρλεανίαν, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαντήσῃ τι, μεταβαίνει δυσχερῶς εἰς τὸν κοιτῶνά του. Κατακλίνεται καὶ προσπαθεῖ ν' ἀναγνώσῃ· ἀλλ' οἱ κῶνωπες δὲν τὸν ἀφίνουσι· τέλος καταβάλλει αὐτὸν ἡ κόπωση καὶ ἀποκοιμᾶται περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Μόλις ὅμως ἀποκοιμηθεὶς ἀκούει φωνὴν τινα ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς του:

— Πλοίαρχε, πλοίαρχε!

Ἀνασκιοτᾷ εὐθύς, δρᾷττει τὸ πολύκροτόν του, κ' ἐτοιμάζεται ν' ἀνάψῃ φῶς, ὅτε ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐξακολουθεῖ λέγουσα σιγαλὰ:

— Σιωπὴ! ἐγὼ εἶμαι, ὁ Δικ! Μὴν εἰπῆς λέξιν. Μὴν ἀνάπτῃς φῶς· ἔχεις κανένα ναύτην νὰ τὸν λέγουν Βουδ;

— Ναί. . . ἐδραπέτευσεν τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἀπαντᾷ ὁ πλοίαρχος ἐπίσης διὰ σιγαλῆς φωνῆς.

— Ἐχεις ἀσημικὸ εἰς τὸ πλοῖον;

— Τί πράγμα;

— Χρήματα.

— Ἐχω.

— Τὸ ὑπέθετα. Αἶ, λοιπὸν, πλοίαρχε, αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ Βουδ καὶ πέντε ἄλλοι εἶνε εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ κλέψουν τὸ ἀσημικὸ σου.

— Θεέ μου! πῶς δὲν μὲ εἰδοποίησες προηγουμένως;

— Μ' ἐπίασε ἕνας ἀστυνομικὸς κλητῆρ, διότι τοῦ ἐφάνη πῶς εἶχα κλέψῃ μερικὰ φορέματα ποῦ μοῦ ἔδωσε ἡ κυρία, καὶ μ' ἔβαλε φυλακὴν· ἀλλὰ ἔφυγα.

— Καὶ εἶνε, λέγεις, τώρα εἰς τὸ πλοῖον;

— Βέβαια, καὶ ἤρχισαν καὶ τὴν δουλείαν τοὺς μάλιστα· ἄκουσε.

Ἐοικε ὁ πλοίαρχος ἀκροάζεται, καὶ ἀναπηδῶν ἐντρομος ἀπὸ τῆς κλίνης του ἐγχειρίζει πολύκροτον εἰς τὸν Δικ, καὶ τῷ λέγει:

— Πυροβόλησε, τρέξε εἰς τὸ κατὰστρομα, καὶ φώναξε: βοήθειαν μ' ὄσῃν δύναμιν ἤμπορεῖς.

Ἐνδυθεὶς δὲ ταχέως ἐξέρχεται τοῦ κοιτωνίσκου του. Ἦτο καιρὸς. Οἱ κλέπται εἶχον ἐπιπέσει κατὰ τοῦ φύλακος ναύτου, καὶ φιμώσαντες αὐτὸν εἶχον κόψῃ τοὺς δεσμούς τῆς κλίμακος, ἥτις ἔφερον εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ μεταλλικοῦ. Δύο δὲ κιβώτια ἦσαν ἤδη ἔτοιμα ν' ἀποκοιμῶσιν.

Ἐοικε ὁ Δικ ἐπραξεν ὡς παρηγγέθη, κ' ἐπανέρχεται

εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅπου βλέπει πέντε τῶν κλεπτῶν πυροβολοῦντας κατὰ τοῦ πλοίαρχου, ὠχυρωμένου ὀπισθεν τοῦ κοιτῶνός του, καὶ ἀντιπυροβολοῦντος ἀδιακόπως κατὰ τῶν προσβαλόντων. Ὁ Δίκ ἔχει ἔτι πέντε βολὰς, καὶ τὰς ρίπτει ὅλας ἀλληλοδιαδόχως, κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅσον ταχύτερον δύναται ἢ πάλῃ δὲ αὐτὴ παρατείνεται, μέχρις οὗ ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ἰατρὸς, ὁ οἰκονόμος καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι τοῦ πληρώματος φθάνουσιν, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς καὶ τὸν πρῶτον πυροβολισμόν τοῦ Δίκ. Τινὲς τῶν κλεπτῶν, ὅσοι δύνανται, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, μὴ ἔχοντες ἄλλην ἐξόδον· τρεῖς δὲ μένουσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου: εἷς νεκρὸς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, εἷς ἄλλος τεθραυσμένην ἔχων τὴν κνήμην, καὶ τρίτος τις πληγωμένος ἐπίσης, ἀλλ' οὐχὶ καιριῶς.

Πρῶτον πάντων σώζουσιν οἱ ἐπελθόντες τὸν πτωχὸν κυβερνήτην, ἐκτὸς μάχης εὐρισκόμενον, μετὰ τραῦμα βαρὺ κατενεχθὲν κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Μετ' ὀλίγον δὲ φθάνει ἡ ἀστυνομία, καὶ προσβαίνει εἰς ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπως ἀνακαλύψῃ μὴ τυχὸν κρύπτωνται καὶ ἄλλοι που λανθάνοντες κλέπται.

— Τί βλέπω ἐκεῖ! ἀνακράζει ὁ ὑποπλοίαρχος. Φέρετε φῶς! Ἄχ, τί ἀχαρισία, πλοίαρχε! εἶν' ὁ κατηγορούμενος ἐκεῖνος ποντικὸς, τὸν ὁποῖον ἡ κυρία . . .

— Θεέ μου! φωνεῖ ὁ πλοίαρχος· τὸν εἶχα λησμονήσει· εἶνε πληγωμένος;

— Μία σφαῖρα τοῦ ἔχει περάσει τὸ σῶμα. Καλὰ τὴν ἔπαθε! προσθέτει ὁ Μάνσφηλδ, νομίζων ὅτι ὁ πλοίαρχος παρεφρόνησε, διότι βλέπει αὐτὸν γονυπετοῦντα ἐγγὺς τοῦ Δίκ, καὶ προσφωνοῦντα αὐτὸν μετὰ μεγίστης συγκινήσεως.

— Πτωχέ μου Δίκ! πονεῖς, παιδί μου; Μὴ τρομάξῃς! εἶμαι ὁ φίλος σου, ὁ πλοίαρχος. Ὁ μίλησέ μου, Δίκ.

— Ἐφυγε ἡ ἀστυνομία; ψιθυρίζει ὁ Δίκ.

— Μὴ φοβῆσαι, δὲν θὰ σοῦ κάμῃ κακόν. Ἄχ, ἰατρὲ, περιποιήσου αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί. Κάμε ὅ,τι εἶνε δυνατόν διὰ τὴν σώσῃς τὴν ζωὴν του, καὶ φώναξε, ἂν ᾖ ἀνάγκη, ὅλους τοὺς χειρουργοὺς τῆς πόλεως· ταλαίπωρε Δίκ!

Οἱ πληγωθέντες κλέπται μεταφέρονται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τὸν δὲ Δίκ κατακλίνουσιν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐπ' αὐτῆς του τῆς κλίνης. Ὁ χειρουργὸς τοῦ πλοίου ἐπισκέπτεται αὐτὸν συνεχῶς, ὁ δὲ διασημότατος ἐγχειριστὴς τῆς Νέας Ὁρλεανίας, κληθεὶς ἀμέσως τὴν ἐπαύριον εἰς συμβούλιον, ἀποφαίνεται ὅτι ἡ πληγὴ εἶνε καιριωτάτη. Ὁ πλοίαρχος Γιλβέρτης μένει διαρκῶς ἐγγὺς τοῦ τραυματίου.

— Δὲν μοῦ λέτε, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Δίκ διὰ τρεμούσης φωνῆς, ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρήματα ἦσαν δικὰ σας;

— Ὅχι, ἀλλὰ μοῦ τὰ εἶχαν ἐμπιστευθῆ.

— Καὶ ἂν τὰ ἐχάνατε, θὰ σὰς ἔκαμνε πολὺ κακόν;

— Θὰ ἦμουν κατεστραμμένος ἄνθρωπος.

— Καὶ ἡ κυρία θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ;

— Ποία κυρία;

— Ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν ἐπεριποιήθητε τόσον πολὺ, ὅταν ἦτον ἄρρωστη.

Ὁ πλοίαρχος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, μορφάζων ὡς εἰ κατέπινε πικρὸν τι καταπότιον.

— Ὡστε δι' ἀγάπην τῆς ἔκαμες ὅ,τι ἔκαμες.

— Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἂν σὰς συνέβαινε κακόν, διότι τὴν ἐπεριποιήθητε ὅταν ἦτον ἄρρωστη. Προχθὲς τὸ βράδυ εἶχ' ἀκούσει τὸν Βουδ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ σχεδιάζουσαν πῶς νὰ κλέψουσαν τὰ χρήματα ἑνὸς πλοίου. Ἐλεγον νὰ μεθύσουσαν ὅλους τοὺς ναύτας, ἅμα ἐβγαίναν εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ν' ἀφίσουν τὸ πλοῖον ἔρημον, μετὰ τὸν πλοίαρχον μόνον καὶ μ' ἕνα ἄλλον. Τότε νὰ βάλουσαν ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῶν ναυτῶν καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἅμα θὰ ἔκαμνε νὰ ἐβγῇ. Δὲν ἤξευρα ἂν ἔλεγον διὰ τὸ ἰδικόν σας πλοῖον, καὶ ἠρχόμουν νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν εἶχατε χρήματα φορτωμένα, ὅταν με συνέλαβεν ἡ ἀστυνομία.

— Ποῖος σ' ἐπλήγωσε παιδί μου;

— Δὲν ἤξεύρω. Ὅταν εἶδα καὶ ἦλθε ἡ ἀστυνομία, ἐκρύφθηκα ἐκεῖ ὅπου με ἤυρατε. Ἐφοβήθηκα μὴ με πάρῃς κ' ἐμένα διὰ κλέπτῃν.

Δ'.

Ὁ ποντικὸς ἀπέμεινε μόνον δέρμα καὶ ὀστά. Ἡ σφαῖρα, ἣτις ἐτραυματίσεν αὐτὸν παλαιόντα κατὰ τῶν κλεπτῶν, δὲν διεπέρασε τὸ σῶμά του· τοῦτο θὰ ἦτο ἴσως προτιμότερον, διότι διεπέρασε τὸν κάτω λοβὸν τοῦ δεξιοῦ του πνεύμονος κ' ἐχώθη ἐντὸς τῶν μυῶν τῆς ράχους. Τηκόμενος ὑπὸ ἀδιαλείπτου πυρετοῦ, περιστρέφεται ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπὶ τῆς κλίνης του, καταπίνων ναρκωτικὰ σερᾶπια, ἅτινα δὲν τὸν κοιμίζουσι, καὶ ἀφεψήματα δροσιστικά, ἅτινα δὲν τὸν ἀναψύχουσι, κ' ἐκπληττόμενος ὅτι τοσούτη περιβάλλει αὐτὸν θεραπεία καὶ περιποίησις.

Ἡ κυρία, ἣτις ἔρχεται νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, εὐρίσκει αὐτὸν φοβερὰ ἐξησθενημένον. Ἡ θεὰ τῆς τὸν ζωογονεῖ ἐπὶ μικρὸν, καὶ τὴν ἐρωτᾷ, τί κάμνει ὁ Τσάρλη.

— Πτωχὸ μου παιδί, ἀπαντᾷ ἡ κυρία, ἂς ἀφίσωμεν αὐτὰ, καὶ ἂς ὀμιλήσωμεν δι' ἄλλα σπουδαιότερα.

Καὶ ἀρχίζει νὰ ὀμιλεῖ εἰς τὸν Δίκ περὶ μελ- λούσης ζωῆς, περὶ θεοῦ, περὶ ψυχῆς.

Ὁ Δίκ, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἐξ ὧν αὐτῶν ἐννοεῖ καὶ διαστέλλει ἐξ ἀγνοίας τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Οἱ ἰατροὶ λέγουσαν, προσθέτει ἡ κυρία, ὅτι ἂν δὲν καλλιτερεύσῃς τὴν νύκτα, πράγμα ἀπίθανον, θ' ἀποθάνῃς.

— Θὰ πονέσω πολὺ; ἐρωτᾷ ὁ Δίκ, οὕτινος συστέλλεται πρὸς στιγμὴν τὸ πρόσωπον.

— Δὲν ἤξεύρω, . . . πολλοὶ ἀποθνήσκουν πολὺ ἡσύχως· ἀλλὰ Δίκ, τί νομίζεις ὅτι θὰ γίνῃς ἀφοῦ ἀποθάνῃς;

— Θὰ μὲ θάψουν, ἀπαντᾷ τὸ παιδίον· ἄλλους τοὺς θάπτουν μὲ μουσικὴν, ἄλλους τοὺς πηγαίνουν μὲ τὸ κάρβον. . . — Θὰ μὲ πάγουν καὶ μένα μὲ τὸ κάρβον; . . .

— Ὅχι, παιδί μου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, ποῦ θὰ ὑπάγῃς ἀφοῦ ἀποθάνῃς;

— Εἰς τὸν τάφον.

— Τὸ σῶμά σου, μάλιστα, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ σου;

— Ἡ ψυχὴ μου; τί πρᾶγμα εἶνε;

Ἡ κυρία ἀπελπίζετο νὰ συντελέσῃ εἰς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τοῦ Δίκ καὶ ἀναλύεται εἰς δάκρυα.

— Μὴ κλαίῃς ἔτσι κυρία, μὴ κλαίῃς! λέγει ὁ θνήσκων πρὸς τὴν κυρίαν Ἄουστεν, καὶ δράττεται τῆς χειρὸς δι' ἧς ἐκείνη καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Δίκ ἐγγίζει τὴν χεῖρά της μετὰ σεβασμοῦ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐνθαρρυνόμενος πλήττει αὐτὴν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς του καὶ βλέπει μειδίαμα ἱλαρὸν ἀνατέλλον εἰς τῆς κυρίας τὰ χεῖλη. Παῖς πλάνης καὶ ἐγκαταλειμμένος, οὐδέποτε γνωρίζων ἀγάπην καὶ στοργήν, πρῶτην φοράν αἰσθάνεται θάλλον τὴν καρδίαν του τὸ αἶσθημα τῆς θωπείας. Σφίγγει ἀνεπιγνώστως τὴν χεῖρα τῆς κυρίας καὶ καταβιάζεται αὐτὴν ἡρέμα ἐπὶ τὴν καρδίαν του. Σφίγγει αὐτὴν ἔτι τρυφερότερον διὰ τῶν δύο μικρῶν του χειρῶν, ἀνακλίνεται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του μετὰ βαθέος στεναγμοῦ, καὶ κλείει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ε΄.

Μετὰ τρία ἔτη τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ πλοιάρχου Γιλβέρτη ὄρουε καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Ζάκσων. Καὶ πάλιν δὲ, ὡς πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Ἄουστεν προγευματίζουσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Καθ' ἣν στιγμήν ἡ κυρία Ἄουστεν πατεῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, προχωρεῖ πρὸς αὐτὴν, ὁμοῦ μετὰ τοῦ πλοιάρχου, ὠραῖος νεανίας, φορῶν χιτῶνα ἐκ κυανῆς φλανέλλας καὶ ἀχρύρινον σκιαδίου κοσμούμενον διὰ τῆς ταινίας ἣν φέρει τὸ πλήρωμα:

— Καλὲ, ὁ Δίκ εἶνε; ἀναφωνεῖ ἡ κυρία.

— Ὁ Δίκ ὀλόκληρος! ἀναφωνεῖ ἐπαίρμενος ὁ κυβερνήτης.

— Πῶς ἐμεγάλωσες, Δίκ!

— Οἱ μικροὶ μεγάλωνουν, κυρία! ἀπαντᾷ ἐκείνος γελῶν.

Ἡ κυβερνήτης ἐξηγεῖ ἰδιαιτέρως ὅτι ὁ Δίκ, θεωραπευθεὶς εὐτυχῶς, ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ προώδευσε μεγάλως ἐντὸς δύο ἐτῶν.

— ὦ! λέγει, εἶνε πολὺ νοήμων· τὸν ἀνατρέφω διὰ νὰ τὸν κάμω καλὸν ναυτικόν, καὶ νομίζω ὅτι γρήγορα θὰ γείνη πρωτεύς.

— Τί ὄνομα τοῦ ἐδώκατε; ἐρωτᾷ ἡ κυρία.

— Τὸ ἰδικόν μου, . . . μὲ τὴν ἔγκρισιν τῆς γυναικὸς μου· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τέκνα . . .

— Ἄχ! πλοίαρχε! τί λαμπρὸς ἄνθρωπος εἶσθε!

— Εὐτυχὴς μάλλον, ἀπαντᾷ μειδιῶν ὁ κυβερνήτης, καὶ εὐγνώμων συγχρόνως, προσθέτει, στρεφόμενος πρὸς τὸν Δίκ.

Οὕτω ἔληξεν ἡ ἱστορία τοῦ ποντικῶ, ὃν ἀνεμόρφωσεν . . . ἐν πρόγευμα.

A. B.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ].

Συνέχεια ἰδί σελ. 741.

Β΄

Σὰς ἑδειξα πρὸ ὀλίγου τὸ φρούριον τοῦ Βωμπέρ κεκρυμμένον κατὰ τὸ ἡμισυ ὀπισθεν τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου τῶν δρυῶν καὶ ἀποβλέπον μελαγχολικῶς πρὸς τὴν ἀγέρωχον πρόσοψιν τοῦ μεγάρου, ὅπερ ὑψοῦται ὑπεράνω τῶν ὀχθῶν τοῦ Κλαίν. Τὸ φρούριον τοῦτο δὲν εἶχε πάντοτε τὸ ταπεινὸν ἐξωτερικόν, ὅπερ ἔχει νῦν· διότι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο ἀπέραντον μέγαρον μὲ πύργους, μὲ ὀχυρώματα, μὲ ἐπάλλεις, περικυκλούμενον ὑπὸ τάφρου, ἧς τὰς δύο ὄχθας ἐξεύγνυε γέφυρα καταπικτή. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο φρούριον ἀληθές, ὅπερ διὰ τοῦ βαρέος ὕγκου του ἐπεσκίαζε τὴν χαοίεσσαν καὶ κομφοτάτην ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ γείτονός του. Αἱ δὲ πέριξ αὐτοῦ ἐκτείνόμεναι ἐπαύλεις, αἱ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀποτελοῦσαι τὴν βαρωνίαν τοῦ Βωμπέρ, δὲν ἠλαττοῦντο τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν Λασσεγλιέρ, οὔτε κατὰ τὴν ἔκτασιν, οὔτε κατὰ τὸν πλοῦτον· ὅθεν οἱ Λασσεγλιέρ καὶ οἱ Βωμπέρ θεωροῦντο ὡς οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου, καὶ ἐκτὸς μικρῶν τιῶν ἀντιζήλιων, ἀναποφεύκτων μεταξὺ γειτόνων τόσον ὑψηλῆς περιωπῆς, αἱ δύο ἐκείναι ἀριστοκρατικαὶ οἰκογένειαι διέκειντο φιλικώτατα πρὸς ἀλλήλας· τὴν δὲ φιλίαν τῶν ταύτην κατέστησεν ἔτι στενοτέραν ὁ φόβος τοῦ ἐπικειμένου κοινοῦ κινδύνου. Ἀμφοτέραι λοιπὸν ἀπεδήμησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ὁδόν, καὶ ἐξέλεξαν ἐπὶ τῆς ξένης τὴν αὐτὴν γωνίαν γῆς, ὅπως ζήσωσιν ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἔτι μάλλον συνδεδεμένοι παρ' ὅσον ἦσαν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ. Συνενώσαντες δὲ ὅσα χρήματα ἠδυνήθησαν νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν, ἐγκατεστάθησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἔχοντες κοινὰ τὰ χρήματα, τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἀναμνήσεις· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ἀναμνήσεις ἦσαν περισσότεραι τῶν ἐλπίδων καὶ αἱ ἐλπίδες ἔτι περισσότεραι τῶν χρημάτων.

Ἡ βαρῶνος Βωμπέρ εἶχεν, ὡς καὶ ὁ μαρκησίος, τὴν σύζυγόν του, ἔτι δὲ καὶ μικρὸν υἱὸν προωρισμένον ν' αὐξήθῃ ἐν τῇ ἐξορίᾳ. Οἱ εὐπατρίδαι ἐκείνοι, κατὰ τῶν ὁποίων τοσαῦτα ἐλέχθησαν ἐν ἡ ἐποχῇ ἦτο εὐκόλον νὰ κακολογήσῃ τις, ἑδειξαν τοῦλάχιστον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῶν δο-